

Hoofdstuk 1

Annelie fietste terug naar het depot een paar straten verderop om een nieuwe lading post op te halen. Haar benen voelden zwaar aan. Normaal gesproken vond ze het heerlijk om buiten rond te fietsen, ondanks haar zware tassen. Maar nu was het al een week tropisch warm en ging de hitte zijn tol eisen. Ze sliep 's nachts slecht en dat merkte ze overdag. Ondanks het hitteprotocol moest de post toch bezorgd worden. Het zou haar opluchten als het eind van deze warmte in zicht kwam, maar daar was volgens de weerberichten voorlopig nog geen sprake van. De komende vijf dagen zou het in elk geval nog warm blijven. Bij het depot aangekomen dronk ze eerst een halve liter water en at ze een handjevol nootjes om wat zout binnen te krijgen.

‘Hé Annelie,’ begroette Vivian haar. Ze was een collega van Annelie uit een andere wijk. ‘Warm, hè?’ ‘Ja, niet te doen,’ beaamde Annelie.

‘We moeten zelf maar een rustiger tempo regelen, anders kost het teveel energie. In Zuid-Europa zijn ze zo gek nog niet met een siësta tussen de middag,’ zei Vivian.

‘Dat mogen ze van mij hier ook invoeren met dit weer,’ zei Annelie. ‘Slaap jij ook zo slecht?’

‘Nee, dat valt gelukkig mee. Ik kan eigenlijk altijd wel slapen. Maar ik merk gewoon dat het fietsen met die zware tassen in dit weer wat meer energie vraagt dan anders. Hopelijk is het snel weer voorbij. Ik ga mijn tassen nog een keer volladen en verder. Dan ben ik nog op tijd om straks even naar het zwembad te gaan.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Annelie. ‘Dan ga je toch mee?’

‘Ik zal er over nadenken. Milo moet waarschijnlijk toch overwerken. Ik laat het je nog wel weten straks. Werk ze nog!’ Nadat Vivian weer weg was, vulde Annelie haar tassen en ging ze haar laatste post bezorgen. Ze had een leuke wijk waar iedereen haar inmiddels kende. Dit werk deed ze nu twee jaar en het beviel haar, op dit soort dagen na, heel erg goed. Zelfs met regen had ze minder moeite dan met deze hitte. In de twee jaar dat ze als postbezorger werkte, had ze de wijk goed leren kennen en ze wist ook veel over de mensen die er woonden. Ze maakte regelmatig een praatje met de buurtbewoners. Ook had ze er Milo leren kennen.

Hij woonde in een hoekhuis van een rustige straat. Annelie kreeg vaak van zijn buurvrouw een appel aangeboden tijdens haar werk. De vrouw was tachtig jaar en stond meestal tegen de tijd dat Annelie in haar straat de post kwam bezorgen klaar met een appel. Al snel was dat een rustmoment in haar route. Ze at de appel met smaak op en maakte elke dag een kort praatje met mevrouw Klein. Inmiddels wist Annelie dat ze erg

eenzaam was. Haar man was overleden en haar twee kinderen woonden aan de andere kant van Nederland. Een keer toen Annelie met mevrouw Klein stond te praten, kwam de buurman thuis. Hij groette mevrouw Klein en keek nieuwsgierig naar Annelie, waarna hij naar binnen liep.

‘Dat is Milo,’ legde mevrouw Klein uit. ‘Hij is vrijgezel en werkt met computers of zoiets. Een aardige jongeman.’ ‘Fijn dat u een leuke buurman heeft,’ zei Annelie.

‘Ja, hij komt regelmatig even bij me langs om te kijken of alles goed is. En hij heeft het telefoonnummer van mijn kinderen, voor het geval er iets met me gebeurt. Ik ben tenslotte de jongste niet meer.’

‘Dat hebben jullie goed geregeld,’ zei Annelie. ‘Maar ik ga nu weer verder, anders komt mijn route nooit af. Bedankt voor de lekkere appel en tot snel weer.’

‘Dag kind, pas je goed op?’ Mevrouw Klein zwaaide haar na. Op een middag was Annelie iets later dan anders. Ze zag mevrouw Klein niet op haar gebruikelijke stoel zitten, toen ze de post in haar brievenbus deed. Dat was vreemd, want normaal gesproken zat ze altijd in dezelfde stoel en kwam ze omhoog zodra ze Annelie het pad van haar voortuin op zag lopen. Annelie vertrouwde het niet. Ze ging voor het raam staan en tuurde naar binnen. Ze zag niets. Ze belde aan maar ook daar reageerde mevrouw Klein niet op. Iets in haar zei dat dit

niet goed was. Ze stapte nogmaals de tuin in en klopte op het raam.

‘Hé, alles goed?’ hoorde ze een stem achter haar. Annelie draaide zich om en zag Milo staan.

‘Ik weet het niet. Normaal gesproken zit mevrouw Klein altijd in deze stoel bij het raam en komt ze naar de voordeur, maar ik zie haar nu niet,’ legde Annelie uit. ‘Ze kan natuurlijk boodschappen aan het doen zijn, of gewoon uit zijn, maar ik vond het zo vreemd om haar niet te zien. Ach, misschien maak ik me teveel zorgen.’ ‘Hm, boodschappen doen is ze vast niet. Elke vrijdag laat ze de boodschappen thuisbezorgen. Maar wat je zegt, misschien had ze iets anders te doen. Ik zal vanavond nog wel eens bij haar langsgaan,’ stelde Milo voor. ‘Dat is een goed idee. Goed, dan ga ...